
THE END IS WHERE WE START FROM

Els relats, explicats a través de paraules, imatges o gests, són possiblement la forma de comunicació més perdurable que coneixen els éssers humans. Més que un simple llistat de fets, una narració pot superar les barreres culturals, geogràfiques i d'una època per a explicar com o perquè alguna cosa ha arribat a esdevenir-se. En el procés, s'entrellacen experiències personals i col·lectives, i els esdeveniments, ja siguin actuals o històrics, reals o ficticis, adquireixen significat. Els projectes inclosos a The End Is Where We Start From (El final és el lloc des d'on comencem) presenten històries que, en certa mesura, es deriven de l'experiència personal de cada artista. Amb diferents mitjans i processos de treball, aquests projectes reflecteixen com cada artista aborda, de manera única i de vegades poc convencional, la construcció d'una narració.

El títol d'aquesta sèrie prové d'un poema de T. S. Eliot anomenat «Little Gidding» escrit en la dècada dels quaranta. A l'última estrofa del poema, Eliot defensa el potencial generatiu d'un final:

El que diem començament és tot sovint el final
I arribar al final és arribar a un començament.
El final és el lloc des d'on comencem

La decisió de presentar una obra d'art ja és en ella mateixa una mena de «final» que representa la decisió de l'artista de compartir un objecte o una idea amb altres persones. En aquest cicle, les artistes obren la possibilitat, fins i tot la necessitat, que el públic visitant insufla vida a les seves narratives per mitjà d'una participació activa en els seus treballs. Adoptant diferents formes en cada una de les cinc exposicions, aquesta participació s'inicia amb les preguntes que els projectes plantegen al públic, ja sigui de manera explícita o implícita. Quin paper poden jugar els espectadors en una exposició dins d'un museu i de quina manera el públic contribueix a modelar o incidir en la vida present o futura d'un projecte artístic? Com es relacionen les accions, els sistemes de creences i les històries personals de cada visitant amb el que es presenta en una exposició? De quina manera l'experiència individual d'una exposició pot anar més enllà del simple acte de mirar? El públic que entri a l'Espai 13 serà convidat a observar, escoltar, llegir i desplaçar-se per la sala i en fer-ho tindrà l'oportunitat de proposar nous inicis a partir del «final» de cada història.

Les artistes que es presenten en aquest cicle són Mireia c. Saladrígues, Daniela Ortiz, Mariona Moncuñill, Alex Reynolds i Mireia Sallarès.

Mireia c. Saladrígues (Terrassa, 1978)

Mireia c. Saladrígues entén la seva pràctica artística com un marc definit per la seva singular metodologia creativa, les condicions d'un context determinat i la presència activa dels espectadors. La participació del públic és un element sovint essencial en la materialització dels seus projectes. En comprometre als espectadors a adoptar diferents rols, la intenció de Saladrígues és eliminar les nocions convencionals per a expliquen per què la gent es relaciona amb l'art, així com també com qualsevol idea preconcebuda pel que fa a com es pot o s'ha d'establir aquesta relació.

Daniela Ortiz (Cuzco, Perú, 1985)

Daniela Ortiz identifica dos impulsos diferenciats en la seva pràctica: l'impuls de reacció, accionat per la urgència de respondre a un tema determinat; i l'impuls arxivístic, inspirat pel desig d'investigar un problema contemporani. Treballant amb diferents mitjans, Ortiz uneix les experiències viscudes en els seus entorns quotidians –un lloc de treball, una galeria d'art, el carrer– amb narratives sociopolítiques i històriques més àmplies per generar un corpus divers i sempre canviant. Entre els seus projectes recents, destaquen un polèmic «quadern per acolorir» sobre el racisme internacional, una intervenció en la col·lecció de màscares africanes del Museu Abelló i un videoretrat d'un artista senegalès que treballa als carrers de Barcelona.

Mariona Moncunill (Tarragona, 1984)

Mariona Moncunill investiga la problemàtica dels contextos en què treballa. Per mitjà de les observacions obtingudes en les seves àmplies investigacions, construeix narratives que giren al voltant de la manera com les persones interactuen socialment les unes amb les altres, mentre que sovint també reflexiona sobre la funció i el valor d'ús de l'espai físic. En els seus projectes recents ha explicat la història de diferents llocs a través de nombrosos formats, com ara sèries de dibuixos, performances i intervencions espacials.

Alex Reynolds (Bilbao, 1978)

Els projectes multimèdia de base temporal d'Alex Reynolds aborden l'aspecte experiencial de la confrontació amb l'art i la manera com l'espectador se situa en relació amb diferents narratives. Està especialment interessada a analitzar com la interacció del públic amb els seus treballs contribueix a produir un efecte d'estratificació en el qual les interpretacions diferides incideixen en la «vida» de les obres. En els seus projectes recents, entre els quals destaquen peces sonores i performances específiques del lloc, ha utilitzat elements fílmics per explorar recursos com la mirada, l'empatia i la manipulació mediàtica.

Mireia Sallarès (Barcelona, 1973)

Prenent la sociologia i l'antropologia cultural com a punt de partida, la pràctica artística de Mireia Sallarès és decididament interdisciplinària. Les seves investigacions, realitzades al llarg de mesos o fins i tot anys, examinen les normes socials, les forces polítiques i els sistemes de creences que afecten la vida de les persones en àrees geogràfiques específiques. A partir d'aquestes narratives, que Sallarès considera elements essencials de la història i del patrimoni cultural d'un lloc, porta a terme projectes multimèdia que inclouen vídeo, àudio, publicacions, fotografies i materials impresos, a més de reutilitzar material del seu procés de recerca.

Karin Campbell, comissària

El final és el lloc des d'on comencem

Cicle d'exposicions a l'Espai 13 (2011-2012)